

Sygn. akt I CNP 21/12

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie skargi M. F. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 31 marca 2010 r., wydanego w sprawie

z powództwa Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w Warszawie przeciwko M. F.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 października 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwany M. F. zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 31 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., odczytywanym łącznie z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego wyroku niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), który oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła, ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru.

Pojęcie szkody nie zostało w art. 424¹ § 1 k.p.c. zdefiniowane; przyjmuje się, że może nią być zarówno szkoda majątkowa, jak i niemajątkowa. Należy przyjąć, uwzględniając przede wszystkim charakter oraz cele przedmiotowej skargi, że szkodą o charakterze majątkowym jest każdy uszczerbek w majątku poszkodowanego, musi on mieć jednak charakter rzeczywisty, nie hipotetyczny, spodziewany lub „odłożony” w czasie.

Wskazywane przez skarżącego „zwiększenie się jego pasywów” w majątku z chwilą wydania zaskarżonego wyroku, nie stanowi szkody w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c.; ta szkoda, uzasadniająca odpowiedzialność państwa, powstanie – oczywiście po spełnieniu pozostałych przesłanek jej wystąpienia – dopiero po wykonaniu tytułu, czyli po „wyjściu” z majątku skarżącego kwoty, na którą opiewa tytuł egzekucyjny (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2010 r., III CNP 48/10, IC 2011, nr 10, s. 51).

W związku z tym należy przyjąć, że nie została spełniona przesłanka przewidziana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem skarga podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna. Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).